

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E.T.

przeciwko R. spółce akcyjnej w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń spółki akcyjnej w S.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

na skutek skargi kasacyjnej R. spółki akcyjnej w Ł.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 7 grudnia 2023 r., I ACa 1474/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu tego postanowienia do dnia zapłaty.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 16 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego R. S.A w Ł. na rzecz powódki E.T. kwotę 100 200 zł z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych wskazanych w sentencji z tytułu zadośćuczynienia i oddalił powództwo w pozostałej części. Po rozpoznaniu apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. w S., Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 7 grudnia 2023 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 52 200 zł z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych wskazanych w sentencji oraz oddalił powództwo i apelacje w pozostałej części.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art.123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. art. 117¹ k.c., art. 5 k.c., art.415 w zw. z art.445 k.c., 429 k.c., 431 k.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art.444 k.c. i art. 445 k.c. Przepisy te wypełniają także zawarte w skardze podstawy kasacyjne.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przywołanej przyczynie kasacyjnej obligowało pozwanego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez studiowania akt sprawy i prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej czwartej przyczyny kasacyjnej. W odniesieniu do najdalej idącego zarzutu zasądzenia na rzecz powódki przedawnionej części należności z tytułu zadośćuczynienia należy podnieść, że wniesienie pozwu o zadośćuczynienie za krzywdę, zawierającego żądanie zasądzenia określonej należności pieniężnej, przerywa bieg przedawnienia także co do tej kwoty, której następnie w toku postępowania, zgodnie z zastrzeżeniem uczynionym już w pozwie, ostatecznie domaga się powód w oparciu o fakty przytoczone w pozwie oraz zebrane w sprawie dowody, w tym opinie biegłych (

zob. wyroki Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012 r., IV CSK 142/12; z 6 kwietnia 2011 r., I CSK 684/09 i z 21 listopada 2023 r., II CSKP 1144/22). Modyfikacja żądania pozwu wniesionego przez E.T. w zakresie zadośćuczynienia przez jego podwyższenie z kwoty 2 000 zł wskazanej pierwotnie w pozwie do kwoty 100 000 zł, dokonana w piśmie procesowym powódki datowanym 13 października 2021 r., wniesionym po przeprowadzeniu dowodów mających znaczenie dla ustalenia zakresu krzywdy powódki, obrazujących skutki wypadku oraz rozmiar jego następstw, w istocie nie była więc przedmiotową zmianą powództwa (roszczenia), wywierającą wskazane przez skarżącego skutki, polegające na przedawnieniu roszczenia o zadośćuczynienie ponad kwotę 2000 zł.

W odniesieniu do dalszych twierdzeń pozwanego o oczywistej zasadności skargi należy podnieść, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny podtrzymał ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego (wiążące także Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu wniosku o przyjęcie skargi – art. 398¹³ § 2 k.p.c.), poczynił szczegółowe rozważania prawne oraz wyczerpująco wyjaśnił motywy zmiany, na korzyść pozwanego, zaskarżonego apelacjami orzeczenia Sądu pierwszej instancji, przez obniżenie, o połowę, zasądzzonego przez Sąd pierwszej instancji zadośćuczynienia, co świadczy o wyważeniu racji i interesów obu stron. Już sama lektura tego uzasadnienia wskazuje, że wyrok nie jest w sposób oczywisty wadliwy, zaś skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona,. Wywody skargi kasacyjnej, stanowiące notabene powtórzenie zarzutów apelacji, są w istocie wyrazem polemiki ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powódki, która wniosła w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98, art.108 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst : Dz.U. z 2023 r., poz.1935 ze zm.).

[a.ł]

(A.D.)